

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

ספר הזהר

שיחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

ובו: "ספר הזהר", "זהר חדש", "תקוני הזהר"

מנקד

תקוני הזהר

מבאר בלשון הקדש עם פירוש קל ונחמד למען ירוץ הלומד בו

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך כ"ו - חלק כ"ב

קונטרס 772

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בספרא דא יפקון ביה מן גלימא ברחמי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אדר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

כי אז תמלא הארץ דעה בסבתו אשר זה תהיה סבה קרובה לביאתו,
 וזה שאמר ובגינה "ושבתם איש אל אחזתו" וכו', **כדי שבזכות זה יגאלו**
ישראל, כשם שלא נגאלו ישראל ממצרים עד שהצרך הקדוש ברנך הוא
 לקדשם בדם הפסח ובדם המילה, כן הגאולה העתידה לא יהיה הגאולה עד
 שיזכו לתוספת הקדשה הזו, והוא רצון האל יתברך, ואשרי הזוכה בה" (עשרה
 מאמרות מאמר ראשון, שני לוחות הברית).

כמו כן, בנוסף למעלה הנפלאה של קרוב הגאולה ברחמים, מסגלים
 הלמוד והקריאה בספר הזהר הקדוש לבטל כל גזרות קשות ולהיות כחומה
 בצורה מפני כל צרה רחמנא ליצלן.

וכידוע רבנו הקדוש הרמח"ל, רבנו משה חיים לוצאטו זכר צדיק וקדוש
 לברכה זכותו יגן עלינו אמן, בעל ה"מסלת ישרים" ועוד, תקן בישיבתו סדר
 למוד מיוחד של גירסא בספר הזהר הקדוש במשמרות ללא הפסק כלל מעת
 לעת, וקבע דבר זה בתקנה הראשונה בישיבתו, וכותב על מעלת הדבר
 באגרת לחכמי ישראל בזה הלשון: "זאת העצה היעוצה לכל קהלות קדש
 להנצל מרשת זו טמנו שונאיהם, ובדאי היה להם לפקח על זאת ולא יחדלו,
 כי רב הדבר ועצום מאד..."

... ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גום, כי אני
 אלמלא נתישר חילי הייתי קובע דבר זה בכל מקום ומקום, אבל כבוד
 תורתכם יקח את העצה הזאת ויהיה לו לזכות, כי אין כמוה לטובה לכל
 ישראל, וכל אחד במקומו יכול לעשותו כי לא דבר קשה הוא כלל".

ומי לנו גדול כהרמח"ל זכותו יגן עלינו אמן אשר היה בקי עצום בכל
 מכמני התורה ולא מצא עצה לבטל גזרות מעם ישראל אלא את העצה הזו,
 למוד בספר הזהר ברצף ללא הפסק, שבכח הקדשה העליונה של ספר הזהר
 הקדוש לבטל כל גזרות ולקרוב הגאולה ברחמים.

וגם על ידי החבור ההוא יהיה בטול הקלפות וקלות הגלות
והשפעת הקטרוגים (חסד לאברהם מעין ראשון נהר כ"ד).

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר זוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוהר שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן כלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמזה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות...] [ישועות ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל וארצה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

הכל תלוי בעסק החכמה הזאת, ומניעתנו מלהתעסק בה היא גורמת אחור ועכוב בגין בית מקדשנו ותפארתנו (הקדמת הרב חיים ויטאל לעץ חיים).

ואחרי שזכינו להפיר מעלת דברי הזהר הקדוש ופעלם הנפלא והשפעתם הברוכה, לא יפלא אם כן שבכל החוגים נמצאו גדולי הדורות שקבעו למודם ועיונם בזהר הקדוש, ואף המליצו לרבים ולשומעי לקחם על התועלת מהלמוד בו כמו שיתבאר.

ולשון דגל מחנה אפרים פרשת שמייני: וזהו דרש דרש משה, הינו כשיתגלה (כי בכל דור ודור יש בחינת משה, ואיתא דרבי שמעון בן יוחאי היה בחינת משה), וידרש מה שדרש כבר משה, הינו רבי שמעון בן יוחאי, ספר הזהר, אז והנה שרף, הינו שיתבטלו כל הקלפות וממילא יהיה הגאולה שיבנה במהרה בימינו אמן סלה ועד.

בספר אמרי קודש (פרק ט"ו), שחבר בעל פרוש המשניות מהרי"ח (שהיה מראי פני אדוננו הגר"א ז"ל), וזה לשונו: "והלמוד ביום יהיה וכו' וספרי מוסר, חיוכם גדול ממש, כמו להתפלל או להניח תפלין וכו', וזהר – טוב מאד ללמוד, פשיטא למי שמבין עמקותו מעט, אלא אפילו ללמד לפי פשוטו גם יש בו מוסר גדול, ולשונו מסגל", עד כאן.

ובצנאות רבנו הגאון רבי יעקב מליסא (אות ג'), "גם בכל שבת תקבועו ללמוד שעור בזהר הקדוש", עד כאן.

והגאון רבי אברהם ענתבי זצ"ל בספרו "אהל ישרים" (שער התשובה, פרק א'), כתב וזה לשונו: מצאנו ראינו משם האריז"ל שלמוד בספר הזהר והתקונים הם יועילו לנשמה להזדכך מאד, אף על פי שאינו מבין האדם עומק פונתו, דאפילו לפי פשטות דבריו הם דברי מוסר השכל וכל דבריו כגחלי אש ונכנסים בלב הלימוד והשומע, ובפרט אם יתעורר בבכייה ושרון לבב בשלומד בספר הזהר, אין ספק שנמחלים עונותיו, ויברחו המזיקים והסטרא אחרא ממנו הרחק כמטחי קשת, ומכל שכן אם ילמדו למוד זה בלילה מחצות לילה ואילך, שיועיל מאד לזכך נשמתו, אחר שבוכה על גלות

באילן גדו האילן וקצצו ענפיו
וכו'. ברם, עקר שרשיו בארץ
השאריו, שהיא ה' התחתונה,
הסתלק הוי"ו ונשארה ה', ומשום
זה שלש משמרות הוי"ו הלילה,
ובכל משמר ומשמר יושב
הקדוש ברוך הוא ושואג בארי
וכו', ה' של הלילה עליה שואג
הקדוש ברוך הוא בשלש
משמרות ששם הוי"ו, שם הוי"ו
הוא ודאי.

ומנין לנו שעקר אדם את האילן
והפרי והענפים שלו, ולא נשאר
שם אלא השרש שהיא ה'
התחתונה? זהו שכתוב ויאמר לו
איכה, כמו שאיכה שנאמר בה
איכה ישבה בדד, איך ה' ישבה
בדד? בגלל זה התגלגל אדם
בשלושת האבות, שהם ענפי
האילן והגוף והפרי של האילן,
והתפקן מה שעקר, ירד באברם
ונטע בו ה', שהיא ענפי האילן,
ירד ביצחק ועשה פרי שהוא י'
מן יצחק, ירד ביצחק ונטע בו ו'
שהוא האילן, שנאמר בו ואלהי
יצחק.

אחר כך בא משה שנאמר בו
בשגם הוא בשר, שגם זה הכל,
והוריד חמשה חמשי תורה,
שהיא שרש האילן, והשלים את
האילן בשם של יהו"ה, ומשום
זה השתלם בו שם יהו"ה, כמו
שנאמר ואמרו לי מה שמו מה
אמר אליהם, כי יאמרו לא נראה
אליך יהו"ה, שלאבות לא התגלה
להם, משום שהשם לא היה
שלם, באבות לא התגלה להם,
זהו שכתוב ושמי יהו"ה לא
נודעתי להם, במה שחטא אדם
התפקן, ובמה שחטא הכל
התפקן, וחוץ הכל בתקונו
בענפיו, בשרשיו, בגופו, בפריו,
והכל השתלם בב"ר שהוא משה,
ומתחיל בב' שהיא ברכה להוציא

שרשוהי בארעא שבקו, דאיהו ה' תתאה,
אסתלק הוי"ו ואשתאר ה', ובגין דא שלש
משמרות הוי"ו הלילה, ובכל משמר ומשמר
יושב הקדוש ברוך הוא ושואג בארי וכו', ה'
דהלילה עליה קודשא בריך הוא שואג בשלש
משמרות דתמן הוי"ו, תמן הוי"ו איהו ודאי.

ומנא לן דאעקר אדם אילנא ואיבא וענפין
דיליה, ולא אשתאר תמן אלא שרשא

דאיהי ה' תתאה, הדא הוא דכתיב (בראשית ג'
ט) ויאמר לו איכה, בגוונא דאיכה דאתמר
ביה (איכה א) איכה ישבה בדד, איך ה' ישבה
בדד, בגין דא אתגלגל אדם בתלת אבהן,
דאינון ענפין דאילנא וגופא ואיבא דאילנא,
ואתפקן מה דאעקר, נחית באברם ונטע ביה
ה' דאיהי ענפין דאילנא, נחית ביצחק ועביד
איבא דאיהו י' מן יצחק, נחית ביצחק ונטע
ביה ו' דאיהו אילנא, דאתמר ביה ואלהי
יצחק.

לבתר אתא משה דאתמר ביה (בראשית ו'
א) בשגם הוא בשר, שגם זה הכל,
ונחית חמשה חומשי תורה, דאיהי שרשא
דאילנא, ואשלים אילנא בשמא דיהו"ה, ובגין
דא אשתלים ביה שם יהו"ה, במה דאת
אמר (שמות ג' ג) ואמרו לי מה שמו מה אמר
אליהם, (שם ד א) כי יאמרו לא נראה אליך
יהו"ה, דלאבדן לא אתגלי לון, בגין דלא
היה שלים שמא, באבדן לא אתגליא לון,
הדא הוא דכתיב (שם ו א) ושמי יהו"ה לא
נודעתי להם, במה דחב אדם אתתקן, ובמה
דחב הכל אתתקן, ואתחזיר פלא בתקוניה
בענפיו בשרשוי בגופיה באיביה, וכלא
אשתלים בב"ר דאיהו משה, ב"ר מן
ב"ר מן בראשית, מה שהיה שת ירדה לשם י' ונעשה שיי"ת,

את הארץ מקללתה, שנאמר בה
ארורה האדמה בעבורך, ואחר
ירדה ר' עליה, שהיא ראשית
חכמה, וכשקרב להר סיני, ירדה
א' מן בראשית, שהיא אנכי, וירד
עליה הכתר, שהן האותיות של
עשר אמירות, והשתלם האילן
בכל התקונים שלו.

אמרו לו: רבי רבי, הרי האילן
שלם ביהו"ה, למה ירדה א' מן
בראשית? אלא משום שהוא
מעין להשקות את האילן, שמשם
אלה"ם מליא"ה מכל תשע
הספירות, שהם בבראשית, שש
הן שש הספירות, ברא, שלש
ספירות העליונות, אלה"ם היא
העשירית מליאה מכל התשע,
השלמות של כלם, ומשום זה
בראשית ברא אלה"ם, בראשית
ברא עם אלה"ם, את השמים
ואת הארץ. באו לנשק אותו
ופרח למעלה.

אמר רבי שמעון: חברים, בודאי
שהקדוש ברוך הוא הסכים עמנו,
שעליונים ותחתונים להיות עמנו
בחבור הזה, אשרי הדור שזה
התגלה בו, שעתיד כל זה
להתחדש על ידי משה בסוף
הימים בדור האחרון, לקיים את
הפסוק מ"ה ש"היה ה'וא
שיהיה, ובו מ'מכון ש'בתו
ה'שגית, אשרי העם שפכ"ה לו
בגימטריא מ"שה, אשרי העם
שיהו"ה אלהיו, שעליו נאמר
דור הלך ודור בא, ואין דור פחות
מששים רבוא, ועליו נאמר דבר
צנה לאלף דור, והתפשטותו היא
בכל דור ודור ובכל צדיק וחס
שמתעסק בתורה, עד ששים
רבוא, להשלים את כלם מהפגם
שללם, וסוד הדבר - והוא מחלל
מפשעינו, שהוא שקול לכלם,

בראשית, מה יהיה שת נחית תמן י' ואתעביד
ש"ת, ומתחיל בב' דאיהי ברכה לאפקא
ארעא מל'וטיא, דאתמר בה (בראשית ג יז) ארורה
האדמה בעבורך, ולבתר נחית ר' עליה דאיהי
ראשית חכמה, וכד קריב לטורא דסיני נחית
א' מן בראשית דאיהי אנכי, ונחית עליה פתר,
דאינון אתון דעשר אמירן, ואשתלים אילנא
בכל תקונין דיליה.

אמרו ליה רבי רבי, הא אילנא שלים
ביהו"ה, אמאי נחית א' מן בראשית,
אלא בגין דאיהו נביעו לאשקאה אילנא,
דמתמן אלה"ם מליא"ה מכל תשע ספיראן,
דאינון בבראשית, שית אינון שית ספיראן,
ברא תלת ספיראן עלאין, אלה"ם איהו
עשיראה מליאה מכלהו תשע, שלימו דכלהו,
ובגין דא בראשית ברא אלה"ם, בראשית
ברא עם אלה"ם, את השמים ואת הארץ,
אתו לנשקא ליה פרח לעילא.

אמר רבי שמעון חבריא בודאי קודשא בריך
הוא אסתפם עמנא, עלאין ותתאין
למהוי בהאי חבורא, זפאה דרא דהאי
אתגלייא ביה, דעתיד פולי האי לאתחדשא
על ידא דמשה בסוף יומיא בדרא בתראה,
לקיימא קרא (קהלת א ט) מ"ה ש"היה ה'וא
שיהיה, וביה (דף קיב ע"א) (תהלים לג יד) מ'מכון
ש'בתו ה'שגית, (שם קמד טו) אשרי העם שפכ"ה
לו בגימטריא מ"שה, אשרי העם שיהו"ה
אלהיו, דעליה אתמר (קהלת א ד) דור הולך
ודור בא, ולית דור פחות מששים רבוא, ועליה
אתמר (תהלים קה ה) דבר צנה לאלף דור,
ואתפשטותיה הוא בכל דרא ודרא, בכל צדיק
וחכם דמתעסק באורייתא, עד שתין רבוא,
לאשלמא לכלהו מפגימו דלהון, ורזא דמלה (ישעיה נג ה) והוא מחולל

(ישעיה נג ה) והוא מחולל

כמו שבארורוהו בעלי המשנה, אשה אחת ילדה ששים רבוא, ומיהו? משה ששקול כששים רבוא, ומשום זה נאמר עליו דור הלך (דור בא), לאותו העולם, ודור בא הוא יבא כמו מקדם.

ועוד, כי שתי לי אלהים זרע אחר, התפשטותו של שתי היתה עד יעקב, שפרח בו י' מן שתי ונשאר שתי, ונשאר יעקב עקב, שיעקב היה דיוקנו של אדם הראשון, כמו שבארורוהו, יפיו של יעקב כעין יפיו של אדם הראשון, ובשביל הי' הוזה נאמר אכן מאסו הבונים, שהם אברהם ויצחק, שנאמר בה לאדם, הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב, שהיו יודעים שהיה עתיד ללקות מהנחש, ומשום זה נאמר בה אכן מאסו הבונים.

אמרו לו החברים: והרי אמר רבי פנחס שאות י' היא ביצחק? אומר: ודאי י' עליונה היא מן חכמה, וזו היא י' קטנה, ומשום זה נאמר בה עקב, והו שכתוב ואתה תשופנו עקב, וזו כף ירך יעקב שנאמר בה ויגע בכף ירכו, ונאמר בו ויגע בכף ירכו, ונאמר בו והוא צלע על ירכו, וזה י' מן אדני, והוא י' מן הוהי, שבה ויסתר משה פניו כי ירא מהביט למקום שחטא בראשונה, לפני שיבא בגלגול. כיון שבא יעקב לשם, מיד - ויעקב נסע סכתה ויבן לו בית, בתי, בתי, מיד השתלמה י' עם עקב ונעשה יעקב, וזהו שאמר הכתוב ויבא יעקב שלם, ואחר כך בא משה והפך הוהי מדין לרחמים, וחזר יהוה, וזהו הסוד של אכן מאסו הבונים. באותו זמן כלם אמרו מאת יהוה היתה זאת כו'.

מפשענו, ואיהו שקיל לכלהו, כמה דאוקמוה מארי מתניתין אשה אחת ילדה ששים רבוא, ומנו משה דשקיל כששים רבוא, ובגין דא אתמר עליה דור הולך (דור בא) לההוא עלמא, ודור בא איהו ייתי פמלקדמין.

ועוד (בראשית ד כה) כי שתי לי אלהים זרע אחר, שתי אתפשטותיה הוה עד יעקב, דפרח ביה י' מן שתי ואשתאר שתי, ואשתאר יעקב עקב, דיעקב דיוקניה דאדם קדמא הוה, כמה דאוקמוה שופריה דיעקב כעין שופריה דאדם הראשון, ובגין האי י' אתמר (תהלים קיח כא) אכן מאסו הבונים, דאינון אברהם ויצחק, דאתמר בה לגבי אדם (בראשית ג טו) הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב, והו ידעין דהוה עתידה לאלקאה מחוץ, ובגין דא אתמר בה אכן מאסו הבונים.

אמרו ליה חבריא, והא אמר רבי פנחס דאת י' איהו ביצחק, אמר ודאי י' עלאה איהו מן חכמה, והאי איהו י' זעירא, ובגין דא אתמר בה עקב, הדא הוא דכתיב ואתה תשופנו עקב, ודא כף ירך יעקב, דאתמר בה (בראשית לב כו) ויגע בכף ירכו, ואתמר ביה והוא צלע על ירכו, ודא י' מן אדני, ואיהו י' מן הוהי, דבה (שמות ו ו) ויסתר משה פניו כי ירא מהביט לאתר דחב בדקדמיתא, קדם דייתי בגלגולא, כיון דאתא יעקב תמן, מיד (בראשית לג יז) ויעקב נסע סכתה ויבן לו בית, בתי, מיד אשתלים י' בעקב ואתעביד יעקב, ודא איהו דאמר קרא (שם טו) ויבא יעקב שלם, ולבתר אתא משה והפך הוהי מדינא לרחמי ואתחזר יהוה, ודא איהו רזא אכן מאסו הבונים, בההוא זמנא אמרו פלהו מאת יהוה היתה זאת וכו'.

(אמר המגיד: זה הלשון מצאתי בספר אחר).

בְּרֵאשִׁית לִית רֵאשִׁית אֵלָא נִשְׁמָה, אָמַר לִיה מַהְכָּא אִשְׁתַּמּוּדָּע דְּבִהָאֵי אוֹת דְּבִרִית מִלָּה חָאב אָדָם וְכָל דְּרִין דָּתָתוּ אִבְתְּרִיה וְדָא אִיהוּ דְאָמַר קָרָא פִקְד עוֹן אָבוֹת עַל בְּנִים בְּגִין דְּמַעֲשֵׂה אָבוֹתֵיהֶם בִּידֵיהֶם, אָמַר לִיה אִשְׁתַּכַּח דָּשֵׁת אִיהוּ גִלְגּוּלָא דְאָדָם וְהָבֵל דְאִתְמַר בִּיה בִּשְׁגָם הוּא כְּשֵׁר בִּשְׁגָם זֶה הָבֵל וְרֹא דְמִלָּה אִזּוּ הוֹחֵל לְקֹרֹא בְּשֵׁם יְהו"ה, וְאִדְעָךְ בְּשֵׁם, אִזּוּ הוּא דְאִתְמַר בִּיה אִזּוּ יִשִּׁיר מִשָּׁה, בְּשֵׁם יְהו"ה וְאִדְעָךְ בְּשֵׁם, בְּתֵרִין שְׁמֵהּ מַה שָּׁמוּ וּמָה שֵׁם בְּנוּ וְאִתְמַר בִּיה הוֹחֵל דְּמִתְמֵן הוֹשַׁת עֲלֵמָא.

אִדְהֵכִי הָא רַבִּי שְׁמַעוֹן וְרַבִּי יִצְחָק וְרַבִּי יוֹדָאי וְרַבִּי יְהוּדָה וְשָׂאָר חֲבֵרָא, פָּגְעוּ בְּרַבִּי אֱלֶעָזָר וְחֲבֵרָיו דְּהוּ עַמִּיה, אָמַר לֹן בְּמֵאֵי עֲסָקִיתוּ אִמְרוּ לִיה בְּרֹא דְגִלְגּוּלָא דְאָדָם וְהָבֵל, אָמַר וְדָאי בְּרֹא עֲלָאָה דְּהוּיָא מִשְׁתַּדְּלִין, הוֹיָתוֹן אֲתוֹן מִשְׁתַּדְּלִין.

פִּתַּח כְּמִלְקָדְמִין וְאָמַר יֵשׁ הָבֵל אֲשֶׁר נַעֲשֶׂה עַל הָאָרֶץ וְכו', דָּא אָדָם וְהָבֵל, בְּמַחְשְׁבָהּ וּבְמַעֲשֶׂה חָאבוּ, כְּמָה דְאִוְקִימָנָא לְעֵילָא, וּמֵאִי גִיחוּ מַחְשְׁבָהּ וּמַעֲשֶׂה, אָבָא וְאִמָּא חֲכָמָה וּבִינָה עֲלִיהוּ אִתְמַר כָּלָם בְּחֻכְמָה עֲשִׂית הָרִי עֲשִׂיהַּ בְּגִין דְּתִמְנָן כַּח מָה, דָּא חֲכָמָה דְאִתְפֻּלַּג לְתֵרִין סְטֵרִין, מ"ה אִיהוּ אָדָם מַחְשְׁבָה חֲשֵׁב מ"ה, מ"ה אָדָם, תִּשְׁכַּח דְאִיהוּ אָדָם מַחְשְׁבָה, בִּינָה, תִּמְנָן י"ה אָבָא וְאָמָא וּבִן בְּגוּיָהוּ עֲמוּד דְסִמְיָד לֹן, הוּא דְאִתְמַר בִּיה בִּשְׁגָם הוּא כְּשֵׁר, בִּשְׁגָם זֶה הָבֵל, דְאִיהוּ מִשָּׁה, מִתְמֵן הָוָה, וְהִכִּי אוֹקְמוּהוּ קְדָמָאִין בִּשְׁגָם זֶה מִשָּׁה, הָבֵל אִתְקַרֵּי עַל שֵׁם ב' מִן בְּרֵאשִׁית, ל' לְעִינֵי כָל יִשְׂרָאֵל, ה' חֲמִשָּׁה חוֹמְשֵׁי תוֹרָה דְעֵתִיד לְאִתִּיבָהָ עַל יְדֵיהּ, וְדָא אִיהוּ הָבֵל, דְאִתְמַר בִּיה כִּי עַל כָּל מוֹצֵא פִי יְהו"ה יִחְיֶה הָאָדָם.

וְאִיתִּי הָבֵל דְסִטְרָא אַחְרָא דְאִתְמַר בִּיה הָבֵל הֵמָּה מַעֲשֶׂה תַעֲתוּעִים וְדָא הוּא הָבֵל דְנִבְלָת הֵפֶה וּפְתִגְמִין בְּטָלִין דְלִית בְּהוּ תוֹעֵלַת כָּלָל, וּבְגִין דָּא יֵשׁ הָבֵל וְכו' שְׁמַנִּיעַ אֲלֵיהֶם כְּמַעֲשֶׂה הָרְשָׁעִים וְיֵשׁ

(אמר המגיד: זה הלשון מצאתי בספר אחר)

בְּרֵאשִׁית, אִין רֵאשִׁית אֵלָא נִשְׁמָה. אָמַר לוֹ, מִכָּאן נִוְדָּע שְׂבָאוֹת בְּרִית הַמִּלָּה הַזֶּה חֲטָא אָדָם וְכָל הַדּוֹרוֹת שֶׁבָּאוּ אַחֲרָיו, וְזֶהוּ שֶׁאָמַר הַקְּתוּב פֶּקֶד עוֹן אָבוֹת עַל בְּנִים, מִשּׁוֹם שֶׁמַּעֲשֶׂה אָבוֹתֵיהֶם בִּידֵיהֶם. אָמַר לוֹ, נִמְצָא שֵׁשֶׁת גִּלְגּוּל שֶׁל אָדָם וְהָבֵל, שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ בִּשְׁגָם הוּא כְּשֵׁר, בִּשְׁגָם זֶה הָבֵל, וְסוּד הַדְּבָר - אִזּוּ הוֹחֵל לְקֹרֹא בְּשֵׁם יְהו"ה, וְאִדְעָךְ בְּשֵׁם, אִזּוּ, אוֹתוֹ שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ אִזּוּ יִשִּׁיר מִשָּׁה, בְּשֵׁם יְהו"ה וְאִדְעָךְ בְּשֵׁם, בִּשְׁנֵי שְׁמוֹת, מַה שָּׁמוּ וּמָה שֵׁם בְּנוֹ, וְנֶאֱמַר בּוֹ הוֹחֵל, שֶׁמֶשֶׁם הַשְּׁתֵּת הַעוֹלָם. בֵּינָתִים הִנֵּה רַבִּי שְׁמַעוֹן וְרַבִּי יִצְחָק וְרַבִּי יוֹדָאי וְרַבִּי יְהוּדָה וְשָׂאָר הַחֲבֵרִים פָּגְעוּ אֶת רַבִּי אֱלֶעָזָר וְחֲבֵרָיו שֶׁהֵיוּ עִמּוֹ. אָמַר לָהֶם, בְּמָה עֲסָקְתֶּם? אָמְרוּ לוֹ, בְּסוּד הַגִּלְגּוּל שֶׁל אָדָם וְהָבֵל. אָמַר, וְדָאי בְּסוּד הַעֲלִיּוֹן שֶׁהֵיוּ מִתְעַסְקִים אִתָּם הֵייתֶם מִתְעַסְקִים.

פִּתַּח כְּמוֹ מִקְדָּם וְאָמַר, יֵשׁ הָבֵל אֲשֶׁר נַעֲשֶׂה עַל הָאָרֶץ וְכו', זֶה אָדָם וְהָבֵל, בְּמַחְשְׁבָהּ וּבְמַעֲשֶׂה חֲטָאוּ, כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ לְמַעְלָה, וּמֵהֶם מַחְשְׁבָהּ וּמַעֲשֶׂה? הָאֵב וְהָאָם, חֲכָמָה וּבִינָה, שְׁעִלֵיהֶם נֶאֱמַר כָּלָם בְּחֻכְמָה עֲשִׂית, הָרִי

עֲשִׂיהַּ, מִשּׁוֹם שֶׁשֶׁם כַּח מָה, זֶה הַחֲכָמָה שֶׁהִתְחַלְקָה לְשֵׁנֵי צִדִּים, מ"ה הוּא אָדָם, מַחְשְׁבָה - חֲשֵׁב מ"ה, מ"ה - אָדָם, תִּמְצָא שֶׁאָדָם הוּא מַחְשְׁבָה, בִּינָה שֵׁם י"ה, הָאֵב וְהָאָם, וְהֵבֵן בְּתוֹכָם הָעֲמוּד שְׁסוּמָן אוֹתָם, אוֹתוֹ שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ בִּשְׁגָם הוּא כְּשֵׁר, בִּשְׁגָם זֶה הָבֵל, שֶׁהוּא מִשָּׁה, מִשֶּׁם הִנֵּה, וְכָךְ פִּרְשׁוּהוּ הָרַאשׁוֹנִים בִּשְׁגָם זֶה מִשָּׁה, הָבֵל נִקְרָא עַל שֵׁם ב' מִן בְּרֵאשִׁית, ל' לְעִינֵי כָל יִשְׂרָאֵל, ה' חֲמִשָּׁה חֲמִשֵּׁי תוֹרָה שֶׁעֲתִידָה לְהִנָּתֵן עַל יָדוֹ, וְזֶהוּ הָבֵל, שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ כִּי עַל כָּל מוֹצֵא פִי יְהו"ה יִחְיֶה הָאָדָם.

וְיֵשׁ הָבֵל שֶׁל הַצַּדִּיק הָאֲחֵר שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ הָבֵל הֵמָּה מַעֲשֶׂה תַעֲתוּעִים, וְזֶהוּ הָבֵל שֶׁל נִבְלָת הֵפֶה וְדְבָרִים בְּטָלִים, שֶׁאֵין בָּהֶם תוֹעֵלַת כָּלָל, וּמִשּׁוֹם זֶה יֵשׁ הָבֵל כּו' שְׁמַנִּיעַ אֲלֵיהֶם כְּמַעֲשֶׂה הָרְשָׁעִים וְיֵשׁ הָבֵל אֲשֶׁר מִגִּיעַ אֲלֵיהֶם כְּמַעֲשֶׂה הַצַּדִּיקִים. מִי זֶה הָרְשָׁעִים? זֶה סַמָּאִל וְנַחֲשׁ, שֶׁ שֶׁל מִשָּׁה

היא שלשה ענפים של שרש האילן, וזו ש מן שת, מ"ה מן משה זה אדם, שהוא בדמות האדם שלמעלה, וזהו מה שמו ומה שם בנו, וזה המ"ה, (ה) תורת יהו"ה תמימה, ה' חמשה חמשי תורה, שנתנו לו בארבעים זמנים וארבעים לילות שלחם לא אכל זמנים לא שמה.

ומשום שערך ש, שהיא שרש האילן, ממקומה, ונעשה שלשה ענפים שהם שלשה זינים כמו זה: ש, של זרע שהוא יורה כחץ, נעשה ז', ששלש טפות התפסו ונעשו שרביטים, ומשום שערך אותם ממקומם, ומה שהיה שרש אחד, עקר אחד, התחלקו לשלשה, כך הוא נזרק בשלשה גלגולים, אחד בנת, וישנים בשם ויפת, ומשום שכשבא נח, לא בקש רחמים על אנשי המבול, התביש אחר כך ואמר, ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת, ושם, לא לחנם היה קובע מדרשות, וביפת נאמר ויפת אלהים ליפת וישכן באהלי שם, בשלש אלה היה צריך להשתרש בשרשיו. ראה שלא הצליח, עקר אותו משם ונטע אותו אחר כך יחיד.

אך אדם ננטע בשלש האבות, והצטרף והתלבן בהם והשתרש בשרשיו והצליח, מיד בא משה שהוא בנו של אדם, ונתן הקדוש ברוך הוא תורה על ידו להשקות את האילן להתגדל בשרשיו

וענפיו. באותו זמן התפתח האילן שערך, החטא שחטא בעץ כאן תקן הכל, אחר שהתכנס משה מן העולם נאמר בו וזרח השמש ובא השמש, ונאמר בו הולך אל דרום וסובב אל צפון סובב סובב הולך הרוח, שלש פעמים סובב כנגד שלשה גלגולים שרוחו סובבה שם. מיד כשמצא שם לשרות, מה כתוב? ועל סביבותיו שב הרוח.

אמר לו רבי אלעזר: כאן נודע סוד עליון מרוח הקדש שלמעלה, שהוא בן י"ה, שסובב לימין ושמאל והעמוד האמצעי, ואחר כך לשלש התחתונים, שהם צדיק וישגי צמודי האמת, וכך אדם העליון אף כך בששה צדדים, וזה הסוד של בראשית ברא שית למעלה, ברא שית למטה, י' שפרחה.

הכל אשר מגיע אליהם כמעשה הצדיקים, מאי הרשעים דא סמא"ל ונחש ש דמשה איהי תלת ענפין דשרשא דאילנא ודא ש מן שת, מ"ה מן משה דא אדם, דאיהו בדיוקנא דאדם דלעילא, ודא איהו מה שמו ומה שם בנו והאי מ"ה, (ה) תורת יהו"ה תמימה, ה' חמשה חמשי תורה דאתיהיבו ליה בארבעין יומין וארבעין לילון דלחם לא אכל זמנים לא שמה.

ובגין דערך ש דאיהי שרשא דאילנא מאתרה ואתעבדת תלת ענפין דאינון תלת זינין כגונא דא ש, דזרע דאיהו יורה כחץ, אתעבד ז', דתלת טפין אתפסו ואתעבדו שרביטין, ובגין דאעקר לון מאתריו ומה דהיה שרשא דא עקרא דא, אתפלגו לתלת, הכי איהו אודריק בתלת גלגולין, חד בנת, וחרין בשם ויפת, ובגין דכד אתא נח לא בעא רחמי על אילין גוברין דטופנא אתבניש לבתר ואמר ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת, ושם לא למנא תוה קבע מדרשות, ויפת אתמר ביה ויפת אלהים ליפת וישכון באהלי שם, באלין תלת הוה בעי לאשתרשא בשרשיו חמא דלא אצלח, אעקר ליה מתמן ונטע ליה לבתר ויחידא.

אבל אדם אתנפע בתלת אבהו ואצטרף ואתלבן בהו ואשתרש בשרשיו ואצלח, מיד אתא משה דאיהו בריה דאדם ויהיב קודשא בריך הוא אורייתא על ידיו לאשקאה אילנא לאתגדלא בשרשיו וענפיו בהווא זמנא אתתקן אילנא דערך, חובא דחאב באילנא חקא תקין בלא, לבתר דאתבניש משה מעלמא אתמר ביה וזרח השמש ובא השמש ואתמר ביה הולך אל דרום וסובב אל צפון סובב סובב הולך הרוח תלת זמנין סובב לקבל תלת גלגולין דרוחיה אסחיר תמן, מיד דאשבח תמן לשריא, מה כתיב ועל סביבותיו שב הרוח.

אמר ליה רבי אלעזר אשתמודע חקא רזא עלאה, מרוחא דקודשא דלעילא דאיהו בן י"ה, דאסחיר לימינא ושמאלא ועמודא דאמצעיתא ולבתר לתלת תתאין דאינון צדיק ותרי סמכי קשומ, והכי אדם עלאה אוף הכי בשית סטריין, ודא רזא דבראשית, ברא שית לעילא, ברא שית למתא, י' דפרח.

מן שת איהו י' דיעקב, דפרך י' מיניה ואשתאר עקב, ודא איהו רזא דהוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב, ובגין דא כד פרח י' מן שת מה כתיב ביה כי שת לי אלהי"ם ורע אחר, אחר גרים דאתאבד י' דאיהו ורע מן שת, ורזא דשת כל שתה תחת רגליו, כל ודאי דאיהו ורע אות ברית קדש, בההוא זמנא אתא משה בתרין לוחין דאינון ב' מן בראשית וכסי על שת ואתעביד בשת, ובאן אתר כסי ב' על שת בזמנא דאמר ויסתר משה פניו ואת י' איהו תמונת יהו"ה, בשכר ויסתר משה פניו כי ירא מהביט, ותמונת יהו"ה יביט, ואשתלים שת.

והיינו בראשית ברא אשתלים בשית, שת סיומא דאלפא ביתא, אב רישא דאלפא ביתא, ודא הוא רזא דא"ת ב"ש, הקא אתתקן אב עם בן תרנויהו דא על גב דא, בכל אתר דאזלו לא אתפרשו דא מן דא, בראשית תמן א"ת ב"ש, א"ב ש"ת, אשתאר ר' י' מן בראשית, עליה אתמר וירא ראשית לו, דאיהו ראשית חכמה יראת יהו"ה, בגוונא דא בן בגו אבא, וירא ראשית לו, מתמן ירית לו גשמית ואתקרי ראשית לו בשמיה, ואתקרי אדם בשמיה בתלת אבהן דאינון ש, אתא אדם במשה, ובמשה כליל כללא, ובגין דא ש מן משה שקיל ש' לתלת אבהן, מ"ה דיליה בגוונא דאדם קדמאה, מרובתא שלימתא הות במשה בלחודיו, כמה דהוה בתלת אבהן, ואדם עלאה הוה במשה, תלת ענפין דש אריה שור נשר, מ"ה ודמות פניהם פני אדם, ואתמר ביה משה משה תרין זמנין לקיימא ביה מה שהיה הוא שיהיה ואשר להיות כבר היה דא אדם הראשון, אשתתחו בלהו קמיה ואמרו וזכא חולקנא דאערענא כד למנדע ריון עלאין ממירין דעתיק יומין.

אמר רבי אלעזר אשתמודע מהקא דמשה מאתווי משמע דאיהו הכל ואיהו שת ואיהו משה, ואתפשטותיה דמשה בכל דרא ודרא ובכל צדיק וצדיק, ואיהו אויל בתלת תלת, ובכל תלת דאיהו רכיב אתמר בהון לא ימושו מפיד ומפי ורעף ומפי ורע דרעף, מהקא אשתמודע דאיהו לא אשתכח אלא באתר דאית ביה אורייתא, ובגין דא זכרו תורת משה עבדי.

אדם במשה, ובמשה כולל הכל, ומשום זה ש מן משה שקול ש לשלשת האבות, מ"ה שלו כמו של אדם הראשון, מרובתא שלמה היתה במשה לבדו, כמו שהיתה בשלשת האבות, ואדם העליון היה במשה. שלשת הענפים של ש - אריה שור נשר, מ"ה ודמות פניהם פני אדם, ונאמר בו משה משה פעמים, לקיים בו מה שהיה הוא שיהיה ואשר להיות כבר היה, זה אדם הראשון. השתתחו כלם לפניו ואמרו: אשרי חלקנו שפגשנו כד לדעת סודות עליונים ממירים של עתיק היםים.

אמר רבי אלעזר: נודע מכאן, שמשה מאותיותיו משמע שהוא הכל והוא שת והוא משה, והתפשטותו של משה בכל דור ודור ובכל צדיק וצדיק, והוא הזולף בשלש שלש, ושלא שהוא רוכב נאמר בהם לא ימושו מפיד ומפי ורעף ומפי ורע דרעף. מכאן נודע שהוא לא נמצא אלא במקום שיש בו תורה, ומשום זה זכרו תורת משה עבדי.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנות הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופורקיא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלכנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וינתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראנו וקראנו יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עזנו במהרה ביימנו. ויקוים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', בימים ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע בייעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי בפיך לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקנים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה דידן, ה' בדרך נחמנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... ובימים שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לקמי וחמותו ע"ה (ועין קב הישר) והנה שזכרו אותו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועין פלא יוציא ערך כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרֻעֻתָּהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָּהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמנ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תִּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְּאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קִדְשָׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֵנָּא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וּרְפוּאָה וּגְאֻלָּה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יָרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחֹס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרֻעֻת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיַּחֹס וַיַּחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵּר אֲהֵלוֹ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיַּצְרוֹר
בְּצִרוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹיו
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִּל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵק מִפְּגִינִים מְכָרָה: שֶׁקֶר חָחַן וְהִכָּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וַיִּתְּלֻהָ בְּשַׁעְרִים
מַעֲשִׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחֹס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרֻעֻת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יַחֹס וַיַּחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בָּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחתתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכיתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדד ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכיתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדד ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בס"ד

הַבִּיאוּ בְּרָכָה אֶל בֵּיתְכֶם

- לְמַדּוּ וְהַפִּיצוּ אֶת הַזֵּהָר הַקָּדוֹשׁ -

וְתִזְכְּרוּ לְהַבְטִיחוֹת הַגְּדוּלוֹת שֶׁל הַרֵשֶׁב"י הַקָּדוֹשׁ (זֵהָר הַגְּדוּמָה קב"ח:)

תָּנּוּ ע"ז לְאַלְמִים

סֵט זֵהָר בְּמַחִיר מְסֻבָּסָד 77 ₪ בְּלִבָּד

הַזְדַּרְזוּ הַמְּלֵא אֹזֶל!

נִיתֵן לִרְכוֹשׁ בַּחֲנוּת "מַלְכוּת דָּוִד" רַח"ו הַשּׁוֹמֵר 74 בְּנֵי בֶרֶק
אוּב"מ מַפְעֵל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי" רַח"ו נֶחֱל לְכִישׁ 24/8 רַמַּת בֵּית שֶׁמֶשׁ
טל: 054-843-6784 / פֶּקֶס: 02-995-1300

אִמְרוּ מֹשֶׁה רַבִּינוּ לְרֵשֶׁב"י: "בְּהֵאֵי חִיבוּרָא דִּילָן דַּאִהּוּ סַפֵּר הַזֵּהָר... וּבִגִּין דַּעֲתִידִין יִשְׂרָאֵל
לְמַטַּעַם מַאֲיִלָּנָא דַּחִי, דַּאִהּוּ סַפֵּר הַזֵּהָר, יִפְקֹן בֵּיהּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי" וְיִתְקִיִּים בְּהוֹן ד'
בְּדָד יִנְחֹנוּ וְאִין עֲמוּ אֶל גִּכֹּר (דְּבָרִים לֵב, יב) פְּרוּשׁ: מִשּׁוּם שַׁעֲתִידִים יִשְׂרָאֵל לְטַעוּם
מַאֲיִלִּין הַחַיִּים שְׁהוּא סַפֵּר הַזֵּהָר, עַל יְדוּ יִצְאוּ מִן הַגְּלוּת בְּרַחֲמִים, וְיִתְקִיִּים בְּנוֹ הַפְּסוּק
שֶׁהִשְׁמַע יוֹצִיאָנוּ מִן הַגְּלוּת בְּלִי קְטֹרוֹג. (רַעִיָא מַהִּימָנָא פֶּרֶשֶׁת נִשָּׂא דָף קַכ"ד:)